

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตอนนี้อากาศเย็น เห็นไหม อากาศเย็น อากาศร้อนนะ ถ้าอากาศเย็นสบาย เวลา
อดอาหารนะ เวลาเร่งความเพียร อากาศเย็นจะภาวนาดีที่สุด แล้วรองลงมาก็หน้าฝน
หน้าหนาว หน้าฝน ฤดูร้อน แต่ว่าอากาศเย็น อากาศร้อนนะ ทำให้คนตายได้

แล้วเวลาเขาศึกษาธรรมะกันนะ นิพพานสงบเย็น นิพพานฆ่าคนหรือ? ความเย็น
ทำให้คนตายนะ ความหนาวนี้ทำให้ตาย แล้วเราเนี่ยเวลาหนาวขึ้นมา เนี่ยเรามีเครื่องกัน
หนาว เราป้องกันนิพพานไม่ให้เข้าตัวเราหรือ? เรารังเกียจนิพพานกันหรือ? นิพพาน
ไม่ได้สงบเย็น ความพอดีต่างหากละ “มัชฌิมาปฎิปปทา”

ความสงบเย็น เห็นไหม เย็นคู่ร้อน ความสงบคู่กับความฟุ้งซ่าน ถ้าพูดออกมา
เป็นสมมุติเป็นคิดหมด สิ่งที่เป็นนิพพาน เห็นไหม นิพพานคือความสุขใจ ในหัวใจ
เป็นวิมุติสุข ถ้าวิมุติสุขอยู่ในตัวเรานะ นิพพานสงบเย็น ความเห็น ความเป็นไป
ความพูดไป ความปล่อยวาง เห็นไหม การปล่อยวาง ความฟุ้งซ่าน ถ้ามันปล่อยวางขึ้นมา
มันก็สงบเย็น

ความสงบเย็นอันนี้มันเป็นสมณะ มันเป็นเรื่องธรรมดา เห็นไหม เป็นเรื่อง
ธรรมดา เป็นภวาสวะ เป็นภพ ถ้าเป็นภพ เห็นไหม ถ้าเราเข้าถึงภพ เวลามันเข้าถึงสมาธิ
แล้วจิตมันสงบเข้ามา ถ้าถึงสมาธิแล้ว สมาธิออกทำงานต่างหาก เห็นไหม

นี่ศาสนาสำคัญตรงนี้ สำคัญมากเลย ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ตรัสรู้
ธรรมขึ้นมาเนาะ ฤาษีชีไพรเขาทำความสงบได้อยู่แล้ว แล้วเขายังเหาะเหินเดินฟ้าด้วย ถ้า
เหาะเหินเดินฟ้านะ นี่มีอภิญญา ๖ สิ่งนี้เป็นสิ่งมหัศจรรย์ในสมัยโบราณ เพราะสมัย
โบราณไม่มีเทคโนโลยี ไซ้ใหม่

สมัยปัจจุบันเหาะเหินเดินฟ้าทำได้หมดละ หูทิพย์ ตาทิพย์ เขารู้ได้หมด การสื่อสารเรดาร์จับได้ทั้งนั้นนะ นี่สิ่งนี้มันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้นะ แต่พิสูจน์ได้ขนาดไหนก็แล้วแต่ โลกนี้มันต้องเป็นไป เห็นใหม่ อจินไตย ความเป็นอจินไตย คือมันมีอยู่ตลอดไป สิ่งที่มีอยู่อจินไตยมันต้องมีของมันอยู่ แต่มันเป็นอนิจจัง ความเป็นอนิจจัง โลกนี้สิ่งแวดล้อม สภาวะแวดล้อมต่างๆ มันจะแปรปรวนตลอดเวลา ถึงที่สุดโลกมันก็จะหมุนของมันไป แต่มนุษย์เห็นใหม่ สิ่งที่มีชีวิตมันจะไม่สิ้นสุดของมันไป

คุณมนุษย์ถ้า มนุษย์น้ำแข็ง เห็นใหม่ สิ่งต่างๆ แล้วหมุนเวียนกันไป มันจะหมุนกลับมาอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่า สัมพุทธะไง พระพุทธเจ้าล้านๆ พระองค์ มันหมุนเวียนตามสภาวะแบบนี้ แล้วกาลเวลาของเรา ก็พิสูจน์กัน โลกมันจะหมุนเวียนไปตามสภาวะแบบนี้ แล้วเราเอาโลกมาเป็นใหญ่ได้อย่างไร? เราต้องเอาธรรมเป็นใหญ่

ธรรมเป็นใหญ่คืออะไร? ธรรมเป็นใหญ่คือความรู้สึกในเรื่องราวของใจ ความเป็นใหญ่มันอยู่ที่นี้ เห็นใหม่ ในโลกของวัตถุ โลกเขาเปรียบเทียบวัตถุ แล้วเราก็แสวงหากันทางวัตถุ วัตถุนั้นเป็นสิ่งที่เรากิดมา คุณ คุณใน โลกนี้ เห็นใหม่ นี่ในทวีปต่างๆ ถ้าไม่เจอทรัพยากร ประเทศนั้นจะไม่มีคุณค่าเลย แต่เจอทรัพยากรขึ้นมา เห็นใหม่ เขาจะแลกเปลี่ยนวัตถุมานำได้มหาศาลเลย เขาจะค้าขายได้ประโยชน์มหาศาล แต่แต่ในประเทศนั้นก็มีคนรวยคนจนเหมือนกัน คนที่มีโอกาสและคนที่ด้อยโอกาส คนที่ด้อยโอกาสเขาจะไม่ได้ประโยชน์กับสิ่งนั้นๆ เลย แต่คนที่มีโอกาสเขาจะตัดดวงผลประโยชน์จากสิ่งนั้นๆ เห็นใหม่ นี่วัตถุเป็นการแย่งชิงกัน การแย่งชิงกันด้วยอุบาย ด้วยอุบาย ด้วยกลวิธีการ เห็นใหม่

นี่โลกสภาวะเป็นอย่างนั้น นี่ความเสมอภาคๆ ของโลกนะ ถ้าความเสมอภาคของใจมันเป็นก่อน ถ้าใจเสมอภาคขึ้นมาก่อน เราเป็นธรรมขึ้นมาก่อน เห็นใหม่ แผ่นดินธรรม แผ่นดินทอง ถ้าแผ่นดินทอง ทองคำขึ้นมาขนาดไหนเราก็เจือจางกัน ถ้าแผ่นดินทองก่อน มันต้องแย่งชิงกัน เพราะอะไร? เพราะคนมีกิเลส เห็นใหม่ นี่สภาวะความจริงถึงว่าความรู้สึกอันนี้สำคัญมาก ถ้าความรู้สึกเสมอภาคๆ จากของเรา มันมีหิริ มีโอตตปปะ มันมีความละอายใจ มันมีความละอายนะ เรายังมีความละอายใจ แต่สิ่งที่

ความละอายใจ เห็นใหม่ เราทำไม่ได้หรือ ในสภาวะแบบนั้น มันเป็นความละอายของ
มัน

แต่ถ้ามันเป็นธรรมนะ นี่สิ่งที่มันเสวยอารมณ์นะ เห็นใหม่ นี่เวลาจิตที่เป็น
นิพพานๆ นี่นิพพานสงบเย็นๆ สงบเย็นเป็นสงบเย็นไม่ได้ นิพพานคือนิพพาน นิพพาน
คือสิ่งที่แยกแยะเป็นสองไม่ได้ นิพพานเป็นสมมุติไม่ได้ เพราะสมมุติเป็นของคู่ ของคู่
มันมีของเสื่อมสภาพ มีของแปรปรวนตลอดเวลา แต่นิพพานคงที่ของมัน ถ้าคงที่ของมัน
เวลาเสวยอารมณ์ออกมา สิ่งที่เสวย สิ่งที่ได้รับออกมา สิ่งที่เป็นกิริยาของธรรม กิริยาของ
ธรรมการแสดงออกไป แสดงออกมาเพื่ออะไร? เพื่อประโยชน์กับความร่มเย็น เห็นใหม่

ฝนตกแดดออก เห็นใหม่ เวลาเราต้องการแสงโซล่าเซลล์ เราต้องการแดด แต่ถ้า
ตื่นเช้าขึ้นมาก็ต้องการฝน เขาต้องการน้ำ ต้องการพลังงาน สิ่งในโลกนี้ก็เหมือนกัน เวลา
สิ่งที่เสวยอารมณ์ออกมา มันก็เป็นเพื่อกิริยาของธรรม เพื่อโลก เห็นใหม่ เพื่อโลก เพื่อผู้
ที่ก้าวเดิน ผู้ที่ก้าวเดิน แล้วเราเป็นผู้ที่ก้าวเดินนะ

สิ่งที่ครูบาอาจารย์ที่ว่าสิ่งที่เขาชี้ขึ้นไปผิทาง เห็นใหม่ ผิทางนี้เราฟังไว้ แล้วเรา
เทียบเข้ามาในความรู้สึกของเราไว้ ถ้าปฏิบัติอย่างนั้นมันเป็นตามความจริงไหม? ถ้ามัน
ไม่เป็นตามความจริง ต้องวางไว้ เห็นใหม่ นี่แล้ววางไว้ ครูบาอาจารย์ท่านบอก แสวงหา
ครูบาอาจารย์ การแสวงหาครูบาอาจารย์ ถ้าเราพิสูจน์ของเรา ถ้ามีการโต้แย้งกันในเรื่อง
ธรรมะ ถ้าไม่ท่านผิก็ต่อเราผิ แล้วถ้าสิ่งที่จิตใจเราสูงกว่า เราเข้าใจในสภาวะแบบนั้น
แล้วสิ่งนี้หรือจะมาสอนเรา เห็นใหม่ สิ่งนี้หรือจะเป็นไป แต่นี่สิ่งที่ว่าหัวใจมันสูงมันต่ำ
ถ้าวุฒิภาวะมันต่ำอย่างนั้น มันไม่มีความเข้าใจอย่างนั้น นั่นก็เป็นเรื่องของเขา มันเป็น
เรื่องของธรรมะ ธรรมะสมยอมใจ ธรรมะสมยอมกับกิเลส แล้วกิเลสเราตีความของเรา
กันเอง แล้วสมยอมกันไป แต่มีศักยภาพ ศักยภาพทางโลก

คุณสิ คุณอย่างที่ว่าเป็นคฤหบดี เขาไม่ได้เป็นนักบวชนะ แต่เขาก็มีศักยภาพของ
เขา ศักยภาพอย่างนั้นมันมาจากบุญกุศลของเขา บุญกุศลของเขา เขาสร้างของเขามา
สภาวะแบบนั้น แต่ว่าสภาวะความเป็นธรรมละ ถ้าเป็นธรรมจะเศรษฐกิจภูมิพิขนาดไหน
ถ้าจิตเข้าถึงธรรมแล้ว มันจะเป็นธรรมอันเดียวกันหมดเลย มันมีความเป็นไปในหัวใจ
เข้าถึงสภาวะของโลก เห็นใหม่

คูลี นี่จักรวาลต่างๆ มันมาจากไหนล่ะ ก็มาจากเรา โลกนี้มีเพราะมีเรา เพราะมีเรา ขึ้นมาก่อนถึงมีโลกนี้ใช่ไหม? เพราะมีเรา เราถึงรับรู้สิ่งต่างๆ หมดเลย แต่ในทางวิทยาศาสตร์ เห็นใหม่ ต้องมีศูนย์กลาง ต้องมีดวงอาทิตย์ ล้อมด้วยจักรวาล นั่นเป็นเรื่องของดวงดาว เป็นเรื่องของฤกษ์ยามของเขา แต่ถ้าเป็นความรู้สึกของเราล่ะ จักรวาลอันนี้ เห็นใหม่ นี่ดวงอาทิตย์คนละดวง ดาวคนละดวง ความรู้สึกคนละดวง เห็นใหม่

นี่เวลามันเกิดมันตาย มันเวียนตายเวียนเกิด เวียนตายเวียนเกิด ชับซ้อนมาต่างๆ สิ่งนี้มหัศจรรย์มาก ถ้าผู้ที่ประพาศปฏิบัติเข้าไปก็จะเห็นสัจจะความจริงอันนี้นะ มันถึงสลดสังเวชไง สลดสังเวชถึงการเกิดการตาย ครูบาอาจารย์นะ เวลาจิตสงบเข้ามาแล้วระลึกอดีตชาติได้ บางทีน้ำตาไหลนะ น้ำตาไหล ทำไมเป็นอย่างนี้ ทำไมเป็นอย่างนี้ แต่เราก็ไม่เข้าใจ ถึงเราเข้าใจฟังธรรมนี้มันก็ฟังธรรมจากสัญญา จากเปลือกใจ จากสิ่งภายนอก สิ่งที่ได้รับรู้จากภายนอก รับรู้จากภายนอกเข้ามามันก็สลดหดหู่ นะ หดหู่ไปพักหนึ่ง

แต่กิเลสในหัวใจมันมีมหาศาลเลย เวลามันสลดชั่วคราวเหมือนกับเราดับไฟ ดับไฟด้วยน้ำ แต่น้ำนั้นมันไม่พอ เดียวมันก็คุกรุ่นขึ้นมาอีก นี่ก็เหมือนกัน กิเลสมันเป็นสภาวะแบบนั้น แต่ถ้าคนที่ไปรู้จริงเข้านี่มันเหมือนกับเราดับไฟ ตัวไฟ ตัวเชื้อของไฟ ตัวเชื้อของความรู้สึก ตัวเชื้อของใจที่มันเกิดมันตาย มันสลดสังเวช ชีวิตเป็นสภาวะแบบนี้ เป็นสภาวะแบบนี้ แต่มันก็ต้องเป็นไปของวิกฎะ ตามความเป็นไปของโลก ของกิเลส ตัณหาทะยานอยาก สิ่งที่เป็นไปนี้ เห็นใหม่

นี่สิ่งที่เข้าใจตามความจริงเข้ามาอย่างนี้ มันจะบอกสงบเย็นอย่างนั้นนะ มันฟังแล้วมันฟังรื่นหูกันนะ มันฟังเป็นความพอใจ เป็นมารยาทสังคัม เป็นมารยาทความนุ่มนวล แต่ถ้าเวลามันชำระกิเลสมันทำอย่างนั้นไม่ได้ คูลี เวลาเราเจ็บไข้ได้ป่วย เห็นใหม่ ถึงคราวผ่าตัด ถึงคราวต้องฉีดยา ต้องฉีดยา มันเจ็บนะ เวลาผ่าออกมานี่ คูลี อยู่ดีๆ เอามีดกรีดเนื้อตัวเอง มันคนมีสติหรือเปล่า แต่ในเมื่อมันจำเป็นต้องทำ เพราะมันมีเชื้อ มันมีโรคภัยไข้เจ็บอยู่ เราต้องกรีด ต้องตัด ต้องชำระ

เหมือนกัน ในการภาวนาก็เหมือนกัน มันต้องมีเหตุมีผล มีหนัก มีเบา มันมีเริ่มต้น มีความสงบเข้ามา ทำความสงบมันก็นุ่มนวล เพราะมันยังไม่มีอาการกระทำสิ่งใดๆ

เลย เหมือนคนไข้อยู่ คนไข้อยู่เขาเตรียมตัวผ่าตัด เขาต้องการความสะอาด เขาต้องการ ฟันฟุ่ร่างกายขึ้นมา แต่เวลาเขาจะผ่าตัดขึ้นมา เขาต้องวางยาสลบเชียวนะ ถ้าพูดถึงถ้ามัน ผ่าตัดใหญ่ มันทนไม่ได้ แต่เวลาจะชำระกิเลสก็เหมือนกัน มันต้องชำระกิเลส ต้องใช้ ปัญญาฟาดฟันกับมัน เป็นคาบเพชรไง คาบเพชรชำระเข้าไป แล้วจะมานิ่มนวลอยู่ สภาวะแบบนั้น นิ่มนวลมันเป็นความภิตนะ มันเห็นความเห็นต่างๆ ว่าเป็นมารยาท สังคม ความนิ่มนวล

แต่เวลาการกระทำ ครูบาอาจารย์เวลาอยู่ในป่าในเขานะ เวลาต่อสู้กับกิเลส ต่อสู้ กันด้วยความรุนแรงมาก แล้วเวลามันชำระได้จริง ขนาดที่ชำระได้จริง วิธีการอันนี้มัน สำคัญมากเลย สำคัญมากเพราะอะไร? เพราะมันเป็นอริยสัง

พระอรหันต์ลืมนะอะไร? ลืมในสมมุติบัญญัติ ลืมนะ ลืมได้ สมมุติบัญญัตินี้ ของ วางไว้ก็ลืมนะได้ เพราะอะไร เพราะมันเป็นขั้น มันไม่ใช่ตัวจิตที่เป็นวิมุตติ เห็นไหม พระ อรหันต์ลืมในอะไร? ลืมในสมมุติบัญญัติ

แล้วพระอรหันต์ไม่ลืมในอะไร? พระอรหันต์ไม่ลืมนอริยสังตรงนี้ไง ไม่ลืมน อริยสังตรงที่วิธีการนี้ เวลามันเกิดขึ้นมาจิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัง ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคการเวียนไปของมรรคญาณ เห็นไหม แล้วมันกลั่นออกมา จิตมันพ้นออกมา เห็นไหม

จิตพ้นออกมาเป็นชั้นเป็นตอน นี้โสดาบัน สกิทาคา อนาคา เห็นไหม เรือนว่าง ยังมีความรู้สึก ตัวจิตมันกลั่นอยู่ ถึงที่สุด เห็นไหม อาสเวหิ จิตตานิ วิมูจิสูติ นี้ตัวจิตมัน ทำลายตัวมันเอง จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัง แต่ถึงที่สุดแล้วมันกลั่นออกมาจากไหนละ มันพ้นออกไปจนพูดถึงไม่ได้ พูดถึงไม่ได้จริงๆ มันเป็นความรู้อันเหนือโลก วิมุตติสุข มันรู้เหนือโลก แต่ขณะที่เวลาแสดงธรรมขึ้นมา เห็นไหม กิริยาของธรรม กิริยา ฟังสิ ฟัง ว่ากิริยาของธรรม กิริยาของความรู้สึกใจ ความรู้สึกที่มันแปรปรวนมา ความรู้สึกที่การ กระทำมา กระทำมาคืออริยสัง เห็นไหม พระอรหันต์ไม่ลืมในสิ่งนี้ ไม่ลืมในการกระทำ นั้น ถึงว่าเวลาพระอรหันต์สิ้นสุดที่ไหน? เห็นไหม จะฟังใจมาก สิ้นสุดที่ไหน ทำที่ไหน? เหมือนดินเกิด เห็นไหม ดินเกิดของเรา เราเกิดในครรภ์ของมารดา

พระอรหันต์เกิดเกิดในอริยสัจ เกิดจากจิตนี้มันกลั่นออกมาจากตัวมันเอง เห็นใหม่ แล้วมันเกิดเกิดมาจากกรรม เข้ามาเสวยกรรมในหัวใจ นี่เกิดมาในสภาวะแบบนั้น สงบเย็นมันเป็นสมมุติ ทุกอย่างเป็นสมมุติ นี่มันเป็นวิมุติ มันพ้นจากสงบเย็น พ้นออกไปหมดเลย พ้นจากความเหนื่อโลกไปอยู่ในหัวใจ แล้วมันอยู่ที่เรานี้ ความรู้สึกของเรา นี่ มันเป็นไปได้นะ สิ่งนี้เป็นไปได้ เห็นใหม่

มันละเอียดอ่อนอย่างนั้น จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว เห็นใหม่ จะสอนใครได้หนอ จะสอนใครได้หนอ นี่ทอคะระเลย ทั้งๆ ที่สร้างสมมา สร้างสมบุญญาธิการมาเพื่อจะรู้สัตว์ขันธ์เห็นใหม่ แต่มันท้อใจ เพราะมันเหมือนกับจะเหลือวิสัย แต่เหลือวิสัยของมนุษย์ ถ้าเหลือวิสัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เทศนาว่าการมา แล้วพระอรหันต์เกิดขึ้นมามหาศาลเลย เห็นใหม่ สมัยพุทธกาลนะ นี่วัดทั้งวัดเลย พระอรหันต์ทั้งนั้นเลย

แต่ในสมัยปัจจุบัน เรามีครูบาอาจารย์ของเราเป็นที่พึ่ง เป็นที่อาศัย เพราะเรามีความลังเลสงสัย เรามีความเป็นไปในหัวใจ เราถามได้ สิ่งนี้ถามนี้เป็น โอกาสมาก แต่ครูบาอาจารย์ หลวงปู่มั่น ท่านไม่มีเลย ท่านยังค้นคว้าของท่านมา เพราะท่านสร้างสมบุญญาธิการมา ศาสนาเจริญ เจริญตรงนี้ เจริญในความรู้สึกนี้ เห็นใหม่

ถึงว่านิพพานคือนิพพาน นิพพานไม่ใช่ความสงบเย็น ไม่ใช่สิ่งใดๆ ทั้งสิ้น นิพพานๆ สงบเย็นเห็นใหม่ คุณิ เราปฏิเสช ร้อนก็ต้องการเครื่องป้องกัน หนาวก็ต้องการเครื่องป้องกัน หนาวร้อนหาเครื่องป้องกัน แล้วหนาวร้อนทำลายคนนะ ฆ่าคน แล้วนิพพานฆ่าคนหรือ ดูหนาวตายเป็นร้อยๆ เป็นพันๆ ร้อนตายก็เป็นร้อยเป็นพัน แล้วเป็นนิพพานได้อย่างไร

แต่ขณะที่ว่าประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถึงเป็นนิพพานก็ต้องตาย... ไม่ตาย นิพพานขึ้นมา นิพพาน คนที่ถึงที่สุด คุณิ จิตมันรู้ของตัวมันเอง เห็นใหม่ เหมือนเราเป็นผู้ใหญ่ เรารู้สิ่งใดเป็นโทษ สิ่งใดเป็นคุณ แล้วเวลาจิตเราเข้าไปเราเห็นโทษเห็นคุณขึ้นมา มันแก้ไขตัวมันเองได้ ที่เรายังลังเลสงสัยกันอยู่ เรายังต้องถามกันอยู่ เพราะเราไม่เป็น เราไม่รู้ แต่เวลาจริงขึ้นมา มันต้องเอาตัวของมันรอดของมันไปได้ เพราะอะไร? เพราะมันเห็นประโยชน์โลก ประโยชน์เราใจ ประโยชน์ของเราคือประโยชน์ในหัวใจที่มันเป็น

ธรรม ประโยชน์โลกคือว่า สิ่งที่มีมันเหมือนสิ่งที่มีมันสุดวิสัยเลย แล้วจิตอันนี้มันไปรู้เข้า มันควรเป็นประโยชน์กับใครบ้าง ควรเป็นประโยชน์กับผู้ที่ต้องการ ควรเป็นประโยชน์กับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติและผู้ที่แสวงหา นี่ชี้ นำกันอย่างนั้น เห็นไหม

นี่ครูบาอาจารย์นี้สี่ปายะ ๔ นี่ครูบาอาจารย์สำคัญที่สุด หม่อมคณะสำคัญที่สุด สถานที่สำคัญที่สุด นี่แล้วก็อาหารเป็นสี่ปายะ ๔ นี่สิ่งที่จะชักนำเราไป เห็นไหม มัน เป็นประโยชน์ตรงนี้ ดำรงชีวิตเพื่ออะไร? เพื่อศาสนา ศาสนาคือความเป็นไป ศาสน ธรรมคือการสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมันกังวลขึ้นมาในหัวใจ ของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ผู้ที่ปฏิบัติจริง เห็นไหม มันเป็นความจริงขึ้นมาอันนี้ นิพพาน เป็นอันนี้ นิพพานไม่ใช่สงบเย็น เอวัง